

get Saadant, da finder jeg, at dette vilde være en høist ubillig Fordring. — Forsaavidt man vil betragte Sagen udelukkende fra Theatrets og et økonomisk Standpunkt, er det min bestemte Overbeviisning, at denne forholdsmæssig ringe Udgift fuldkommen har betalt sig; det kan for det Første ikke betvivles, at mange af de Folk, som dengang kom ind i Theatret, der maae have fundet en Nydelse, som har foranlediget dem til ogsaa fremtidig af og til at søge derhen, hvad de ellers neppe vilde gjøre, og det er dernæst en Betragtning, der ikke maa undervurderes, og som vistnok ogsaa tilstrækkeligt bliver vurderet af dem, der have havt med Theatret at gjøre, at enhver Begivenhed, der bringer Publikums Interesse hen paa Theatret, som gjør, at det omtales med Glæde og Nærighed som et Nationaltheater, har sin Virkning i et forstærket Besøg; — jeg er som sagt derfor overbevist om, at hvad der dengang skee, paa ingen Maade har foranlediget noget pecuniært Tab for Theatret.

Dernæst skal jeg gaae til det Punkt, som angaaer Udbetaling af noget Dyrktidstillæg til forskjellige Arbeidere for de to Aar, baade det her omhandlede og det foregaaende. Jeg skal ikke opholde mig længe herved, da jeg troer, at hvad der kan siges herfor, er saa klart og bestemt udtalt af Mindeballet, som det paa nogen Maade kan gjøres. Her er Tale om en Udgift, som Ministeriet efter Theaterbestyrelsens Indstilling har approberet, og som ganske er af samme Natur som de Udgifter, der have fundet Sted hvert Aar, saalænge jeg har haft den Ære at være Minister, og længe før. At jeg altsaa bifaldt en saadan Udgift, tilstaaer jeg var Noget, som jeg betragtede som en simpel Selvfølge. Desforuden er her jo Spørgsmaal om en Foranstaltning, hvorfor der overhovedet, som selve Dplysningen fra Udvalget viser, ikke kan forlanges en bestemt positiv Hjemmel eller juridisk Berettigelse; men naar det, her er Tale om, er Noget, som man maa erkjende, at man selv i den private Bedrift finder sig naturlig foranlediget til, nemlig at betragte de faste Arbeidere, om de end arbeide for Dagløn, som staaende En nærmere, og at komme dem til Hjælp, selv hvor der ikke er absolut Forplig-

telse dertil, og naar denne Udfoerd havde været fulgt ved Theatret i en Række af Aar, kan jeg ikke indsee, hvad der skulde foranledige mig til at afvige derfra.

Der staaer endnu kun tilbage Spørgsmaalet om de extraordinaire Gratialer, som ved Theateraarets Slutning ere blevne udbetalte til de Kunstnere og Kunstnerinder, der fornemmelig have baaret Saisonen, saavel som et mindre Beløb i Reiseunderstøttelse til to, tre af de meest fremragende, hvilket jeg ogsaa i den Grad troer hører til det Sædvanlige og Nødvendige, at jeg ikke behøver i lang Tid at opholde mig herved. Jeg vil kun bemærke, at naar Statsrevisoratet har bragt den Besvarelse frem, der med Hensyn til dette Punkt er afgiven fra Theaterbestyrelsen, hvori det hedder, at det har været efter en nøie Overveielse og med Hensyn tagen til de Paagjældendes hele Virksomhed i den forløbne Saison, at man havde uddeelt disse Gratificationer — jeg troer ikke, det var over 100 eller 150 Rd. til hver — og naar Revisionen dertil har bemærket, at den ikke havde kunnet gaae ind derpaa, fordi den ikke havde fundet fornøden Dplysning om de „Overveielser“ og dertil støttede Grunde, der havde ledet Theaterdirectionen til at yde disse Tilskud, saa forekommer det mig idetmindste besynderligt, om Theaterbestyrelsen havde givet saadanne Dplysninger, ligesom jeg ei heller troer, at de med Rette kunne forlanges. Sagens egen Natur siger ogsaa, at det vilde være en Umulighed, ligesom jeg heller ikke kan skjønne, at slike Dplysninger ville være paa deres Plads i Statsrevisoratet, hvor megen Interesse de enkelte Revisorer som saadanne end kunde have af at faae Leilighed til at udtale deres fra Theaterbestyrelsens afvigende Anskuelser om enkelte Sangere eller Sangerinder. Jeg tør i denne Henseende henholde mig til en Ytring, som saaldt under en Forhandling i Landstthinget netop om en ny Ordning af Theatrets Budget, hvor et Medlem, der for længere Tid har været Formand i Statsrevisoratet og som endnu er Medlem deraf og upaatvibelig har været det fra Begyndelsen, udtalte, at han haabede, at det ikke skulde være Meningen med denne nye Ordning, at Statsrevisionen skulde komme til at udtale sig om de kunstneriske Forhold ved